

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus II. vtrum Filius Dei assumpserit personam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

minoris perfectionis, facere incongruitatem quam ad maiorem perfectionem suscipiendam, quāvis non faciat incapacitatem, ut mulier ignobilis non habet congruitatem, ut fiat vxor Regis, non tamen propterea habet incapacitatem.

ARTICVLVS II.

Vtrum Filius Dei assumpsit personam.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quod Filius Dei assumpsit personam. Dicit enim Damasc. * in 3. libr. quod Filius Dei assumpsit humanam naturam in atomo, id est, in individuo: Sed individuum rationalis nature est persona: ut patet per Boet. in lib. * de Duab. natur. Ergo Filius Dei, personam assumpsit.

2. Preterea, Damasc. * dicit, quod Filius Dei assumpsit ea, que in natura nostra plantantur: Plantant autem ibi personam. Ergo Filius Dei assumpsit personam.

3. Preterea, nihil consumitur, nisi quod est: Sed Innocentius III. dicit in quodam Decret. quod persona Dei consumpsit personam hominis. Ergo videtur, quod persona hominis fuerit prius assumpta.

Sed contra est, quod Augustinus dicit in libro * de fide ad Petrum, quod Deus naturam hominis assumpsit, non personam.

Respondeo dicendum, quod aliquid dicitur assumi ex eo, quod ad aliquid sumitur. Vnde illud quod assumitur, oportet praeintelligi assumptioni, sicut illud quod mouetur localiter, praeintelligitur ipsi motui. Persona autem non praeintelligitur in humana natura assumptioni, sed magis se habet ut terminus assumptionis, ut supra dictum est. * Si enim praeintelligeretur, vel oporteret quod corrumpereetur: & sic frustra esset assumpta: vel quod remaneret post unionem, & sic essent due personae, una assumens, & alia assumpta, quod est erroneum, ut supra ostensum est *. Vnde relinquitur, quod nullo modo Filius Dei assumpsit humanam personam.

Ad primum ergo dicendum, quod naturam humanam assumpsit Filius in atomo, id est, in individuo: quod non est aliud a supposito increato, quod est persona Filij Dei. Vnde non sequitur, quod persona sit assumpta.

Ad secundum dicendum, quod natura assumpta non deest propria personalitas propter defectum alicuius, quod ad perfectionem humane nature pertinet: sed propter additionem alicuius, quod est supra humanam naturam, quod est vnio ad diuinam personam.

Ad tertium dicendum, quod consumptio ibi non importat destructionem alicuius, quod prius fuerat, sed impeditionem eius, quod aliter esse posset. Si enim humana natura non esset assumpta à diuina persona, natura humana propriam personalitatem haberet: & pro tanto dicitur persona consumpsisse personam, licet improprie: quia persona diuina sua vnione impedit, ne humana natura propriam personalitatem haberet.

COMMENTARIVS.

TRIBUS modis dici potest assumi persona, primo, proprie & formaliter, ut si ipsamet personalitas, atque adeo persona, ut persona intelligatur assumi, atque iterum terminari. Secundo, minus proprie, & tantum concomitanter, ut si assumatur natura existens in propria persona, conseruata propria eius personalitate.

Tercio adhuc minus proprie, & solum quasi extrinsece, ut si assumatur natura existens in propria persona, ita tamen ut per assumptionem, in illa esse definiret, & propriam personalitatem amitteret, tunc dici posset assumi persona quasi extrinsece, quia esset terminus à quo praeexistens assumptioni: sicut

A per transsubstantiationem dicitur panis vel vinum consecrari, tanquam materia, ex qua fit transsubstantiatio. In hoc ergo titulo omnes hos sensus videtur D. Thomas complecti, omnibus enim in corpore articuli satisfacit, quamuis primus sensus tanquam magis proprius potissimum intēdi videatur. b. Responder ergo D. Thomas, Filium Dei non assumpsisse personam. Probat, quia hęc assumptio nō supponit personam, sed ad illam potius terminata est, ergo nō fuit assumpta persona. Antecedens probat, quia si in Christi humanitate praeccederet persona creata ante assumptionem, vel illam personalitatem amitteret per assumptionem, vel eam retineret: si primum dicatur, sequitur non potuisse humanitatem illam in eodem instanti assumi, in quo fuit creata, quia non potuit in eodē instanti habere personalitatem propriam, & illa carere: si vero dicatur secundum, sequitur in Christo esse duas personas, creatam, & increatam, quod est contra fidem: quare ratio probat personam creatam nec formaliter, nec cōcomitanter mansisse facta assumptione. Primam vero consequentiam argumenti probat D. Thomas, quoniam id quod assumitur, supponitur assumptioni: quare pōpositio est valde notanda in hac materia, quam adeo per se notam D. Thomas existimauit, ut nulla probatione, sed sola terminorum explicatione indigere putauerit, sicut quod mouetur, inquit, praeintelligitur motui, est enim assumptio mutatio quędam eius nature, quę assumitur, & ideo eam supponit, sicut mobile motus.

In solutionibus argumentorum nihil notandum occurrit, tum quia per se clarę sunt, tum quia similia argumenta sepe in superioribus tractauimus.

ARTICVLVS III.

Vtrum persona diuina assumpsit hominem.

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod persona diuina assumpsit hominem. Dicitur enim in Psalmo 64. Beatus, quem elegisti & assumpsisti. Quod glossa exponit de Christo. Et Augustinus dicit in libro * de Agone Christi, quod Filius Dei hominem assumpsit, & in illo humana perpeffus est.

2. Preterea, hoc nomen homo, significat naturam humanam: sed Filius Dei assumpsit humanam naturam. Ergo assumpsit hominem.

3. Preterea, Filius Dei est homo: sed non est homo, quem non assumpsit: quia sic esset pari ratione Petrus, vel quilibet alius homo. Ergo est homo, quem assumpsit.

Sed contra est autoritas Felicis Papę & martyris, quę introducit in Ephesina Synodo. * Credimus in Dominum nostrum Iesum Christum de Virgine Maria natum: quia ipse est Dei sempiternus Filius & Verbum: & non homo à Deo assumptus, ut alter sit prater illum: neque enim hominem assumpsit Dei Filius, ut alter sit prater ipsum.

Respondeo dicendum, quod sicut supra dictum est, illud quod assumitur, non est terminus assumptionis, sed assumptioni praeintelligitur. Dictum est autem, * quod indi-

uiduum, in quo assumitur humana natura nō est aliud quam diuina persona, quę est terminus assumptionis. Hoc autem nomen homo, significat humanam naturam, prout nata est in supposito esse: quia, ut dicit Damasc. * sicut hoc nomen Deus significat eum, qui habet diuinam naturam: ita hoc nomen homo significat eum, qui habet naturam humanam: Et ideo non est proprie dictum, quod Filius Dei assumpsit hominem, supponendo (sicut rei veritas se habet) quod in Christo sit tantum vnus suppositum, & vna hypostasis: Sed secundum illos, qui ponunt in Christo duas hypostasies, vel duo supposita conuenienter & proprie dici posset, quod Filius Dei hominem assumpsisset. Vnde & prima opinio quę ponitur in 6. distinct. tertij lib. *

lib. 3. c. 4. in princ. & clarum 11. circa finem.

lib. 3. c. 4. in princ. & clarum 11. circa finem.

lib. *

28.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

Cap. 1. 10.

29.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

30.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

31.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

32.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

33.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

34.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

35.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

36.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

37.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

38.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

39.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.

40.
Lectio artic.
sequenti no-
tatur.
Lib. 3. orbi-
fic. 11.
lib. 3. pag. a
prie lib.
Lib. 3. c. 6.
mā med.